

AFSNIT III – AFSLAG PÅ ANMODNING OM VEJSYN – LOVLIG AFGØRELSE.

En kommunes afslag på at afholde vejsyn på en privat fællesvej i bymæssigt område var lovligt, da beboerforeningen med vejsynet ønskede at få fastlagt de fremtidige istandsættelsesudgifter og efter de vejberettigedes brug af vejen.

I beboerforeningens brev af 9. juni 2011 har I klaget over kommunens afslag af 18. april 2010 på at afholde et vejsyn på en del af den private fællesvej, K vej.

I skriver bl.a., at:

- Beboerforeningen er af den opfattelse, at også andre bør betale for vejens istandsættelse ud fra deres brug og andel af vejen, jf. privatvejslovens¹ §§ 17 og 62
- den private fællesvej, K vej – der ligger på matr. nr. 15 k – også grænser op mod matr. nr. 14 e og 15 l
- privatvejslovens § 57 dermed også finder anvendelse for alle bebyggelser på K vej, herunder bl.a. matr. nr. 14 e,
- K vej tillige bliver benyttet af et stort antal skolebørn
- Vejdirektoratets afgørelse, for så vidt angår den fremtidige økonomiske fordeling af vedligeholdelsesudgifterne, herunder muligvis belyningsudgifterne, også får virkning 5 år tilbage.

Vores afgørelse

Kommunens afslag er lovligt.

Baggrund

K vej er beliggende i bymæssigt område. Vejen er omfattet af bestemmelserne i privatvejslovens afsnit I, III og IV (om private fællesveje i byer og bymæssige områder), jf. privatvejslovens § 13, stk. 1.

Vejen betjener udover Beboerforeningen, tillige en række andre ejendomme ved vejen.

Beboerforeningen har den 20. oktober 2010 overfor kommunen begæret vejsyn for den del af K vej, der tjener som fællesvej for samtlige bebyggelser på K vej.

Som baggrund har beboerforeningen anført, at de har fået oplyst, at beboerne på K vej 3, 5 og 7 afholder samtlige udgifter til vejens vedligeholdelse, herunder vintervedligeholdelse, samt muligvis gadebelysning. På den baggrund ønsker beboerforeningen derfor udgifterne fordelt efter brug af vejen.

Kommunen har i brev af 18. april 2011 meddelt afslag på at afholde et vejsyn på K vej under henvisning til bestemmelserne i privatvejslovens §§ 57 og 59. Konkret har kommunen oplyst, at der ikke kan begæres (kræves) et vejsyn, og at udgifterne alene kan fordeles til aktuelle istandsættelsesarbejder, og i så fald kun til de ejendomme, der grænser til vejen.

Hvad Vejdirektoratet kan tage stilling til

¹ Lov om private fællesveje, jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. maj 2008.

Vi kan alene tage stilling til, om afgørelsen er lovlig (retlige spørgsmål), men ikke til kommunens skøn inden for lovens rammer. Dette fremgår af privatvejslovens § 7, stk. 1.

Vi har således ikke mulighed for at tage stilling til rimeligheden eller hensigtsmæssigheden af en kommunes afgørelse.

Vi kan derfor ikke tage stilling til kommunens valg af procedure, når loven indeholder forskellige muligheder.

Vi kan heller ikke tage stilling til, hvilken stand en privat fællesvej bør være i og til hvilken type vejmateriale (grus, sten, asfalt m.m.), der må anses for mest hensigtsmæssigt.

Reglerne om istandsættelse af private fællesveje

Private fællesveje på landet

Kommunen skal afholde vejsyn, hvis en vejberettiget anmoder om det, fordi vejen ikke er i god og forsvarlig stand i forhold til færdsdens art og omfang, og eksisterende bestemmelser om vejens vedligeholdelse mv. er utilstrækkelige til dette formål. Dette følger af privatvejslovens § 15, stk. 1.

Kommunen er til enhver tid berettiget til at afholde vejsyn. Dette følger af privatvejslovens § 15, stk. 2.

Det er kommunen, der bestemmer, om og i givet fald hvordan vejen skal istandsættes, og eventuelt hvordan den i fremtiden skal vedligeholdes. Det fremgår af privatvejslovens § 16, stk. 3, nr. 1-3.

Kommunen bestemmer, hvem der skal udføre den påbudte istandsættelse eller vedligeholdelse, hvilken andel hver enkelt skal lade udføre, og hvornår arbejdet skal være afsluttet. Dette følger af privatvejslovens § 16, stk. 3, nr. 4.

Det er kommunen, der fordeler udgifterne til vejsynet blandt de vejberettigede. Dette følger af privatvejslovens § 16, stk. 3, nr. 5.

De påbudte arbejder skal fordeles mellem de vejberettigede i forhold til deres brug af vejen, medmindre der foreligger særlige aftaler eller andre bestemmelser om fordelingen. Det følger af privatvejslovens § 17.

Private fællesveje i byer og bymæssige områder

Det er grundejerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej, der skal holde vejen i en god og forsvarlig stand under hensyn til færdsdens art og omfang. Dette fremgår af privatvejslovens § 57, stk. 1.

Kommunen bestemmer, hvordan private fællesveje skal vedligeholdes, herunder om vejen skal sættes i stand. Kommunen kan bestemme, om et arbejde skal udføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol, eller om de enkelte grundejere skal udføre en nærmere angiven del af arbejdet. Dette fremgår af privatvejslovens § 57, stk. 2.

Kun hvis vejen skal istandsættes eller vedligeholdes som et samlet arbejde under kommunens kontrol, skal kommunen følge én af de i lovens § 59 nævnte procedurer. Det betyder, at kommunen enten skal afholde vejsyn, jf. § 59, stk. 1, eller gennemføre en skriftlig procedure, jf. § 59, stk. 2, inden den træffer sin endelige beslutning.

Hvilken af de nævnte procedurer, der skal gennemføres, afgør kommunen.

Det skøn, som kommunen udøver i den forbindelse, kan vi ikke tage stilling til, jf. ovenfor.



Bestemmelserne i privatvejslovens kap. 10, §§ 57-62, indeholder i øvrigt ingen pligt for kommunen til at afholde vejsyn i forbindelse med en privat fællesvejs vedligeholdelse. Kommunen er derimod omfattet af de almindelige forvaltningsretlige regler, herunder bestemmelsen om partshøring, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Kommunen kan bestemme, at et påbudt samlet arbejde efter privatvejslovens § 57 skal udføres af kommunen, men for grundejernes regning. Dette fremgår af privatvejslovens § 61, stk. 1.

Kommunen skal kun udfærdige en udgiftsfordeling, når den kræver et konkret istandsættelses- eller vedligeholdelsesarbejde udført som et samlet arbejde under kommunens kontrol. Kommunen fordeler i så fald udgifterne mellem ejerne af de ejendomme, der grænser op til vejen og har vejret til denne, jf. § 62, stk. 1. Kommunen fordeler udgifterne efter bestemmelserne i vejbidragslovens² §§ 11-12.

Kommunen fordeler udgifterne mellem grundejerne efter de kriterier, der fremgår af vejbidragslovens § 11, stk. 1. Disse er:

- længden af ejendommens facade mod vejen,
- størrelsen af ejendommens arealer
- og enten måden, hvorpå ejendommene benyttes eller må forventes benyttet eller ejendomsværdien.

Ved fordelingen skal længden af facaden indgå med mindst 10%, mens størrelsen af arealet og benyttelsesmåde eller ejendomsværdi hver skal indgå med mindst 25%. Dette fremgår af vejbidragslovens § 11, stk. 2.

I det omfang, der i henhold til byplanvedtægt, kommuneplan eller lokalplan kun vil blive tilladt en ganske ensartet benyttelse af de ejendomme, der grænser til vejen, kan fordelingen foretages alene under hensyn til størrelsen af ejendommens arealer eller med ensartede beløb. Dette fremgår af vejbidragslovens § 11, stk. 4.

For de grunde, der har facade mod mere end én vej, skal kommunen beregne et passende reduceret bidrag. Dette fremgår af vejbidragslovens § 11, stk. 5. Dette gælder f.eks. for hjørnegrunde.

Efter vejbidragslovens § 12 kan reglerne i lovens § 11 fraviges ved aftale mellem kommunen og de grundejere, der er omfattet af fordelingen.

Vores vurdering af sagen

Vi kan indledningsvis oplyse, at reglerne om istandsættelse af private fællesveje på landet, §§ 15-17 m.fl., ikke finder anvendelse i forbindelse med istandsættelse af private fællesveje i byerne, jf. ovenfor.

Beboerforeningens anmodning drejer sig ikke om vejens nuværende stand, men derimod om fastsættelse af en fordelingsnøgle i forbindelse med udgifterne til vejens fremtidige vedligeholdelse. Det vil sige en udgiftsfordeling, som kommunen efter privatvejslovens regler ikke kan foretage, jf. ovenfor.

² Lovbekendtgørelse nr. 1104 af 16. september 2010 om grundejerbidrag til offentlige veje.



Hertil kommer, at beboerforeningen ønsker, at fordelingen skal foretages efter brug af vejen af vejen, dvs. en fordeling efter reglerne om istandsættelse af private fællesveje på landet. Disse regler finder – som ovenfor nævnt – ikke anvendelse i forbindelse med istandsættelse af private fællesveje i byerne.

Hertil kommer endvidere, at vejberettigede til en privat fællesvej i byerne – modsat på landet – ikke kan kræve, at kommunen afholder et vejsyn, jf. privatvejslovens § 59, jf. samme lovs § 15.

Vi mener derfor, at kommunen har været berettiget til at afvise at afholde et vejsyn på vejen.

I samme forbindelse må vi tillige forstå kommunens afslag således, at kommunen i øvrigt mener, at vejen er i en god og forsvarlig stand, jf. privatvejslovens § 57, og at der således ikke er et behov for afholdelse af et vejsyn m.m. efter bestemmelserne i privatvejslovens § 59.

Det skøn, som kommunen har udøvet i den forbindelse, kan vi ikke tage stilling til, jf. ovenfor.

Vi mener ikke, at kommunen ved afgørelsen (afslaget) har varetaget usaglige hensyn.

Vores afgørelse

På den baggrund mener vi, at kommunens afslag er lovligt.

Vi har derfor ikke grundlag for at anmode kommunen om at ændre eller omgøre afslaget.

Frist for anlæg af sagen ved domstolene

Såfremt beboerforeningen ønsker lovligheden af kommunens afslag prøvet ved domstolene, skal søgsmål herom være anlagt inden 6 måneder efter modtagelsen af denne afgørelse. Dette fremgår af privatvejslovens § 7, stk. 6, 2. pkt.

